

Едва въ зори Георги се прибра замисленъ и бледенъ и легна да почине. Още очи не затворилъ, и ето предъ него застана лице познато, строго и изпито. Отъ бодилитѣ на трънения Му вѣнецъ струеха капки кръвъ, а очитѣ Му кротко го гледаха.

Напраздно Георги се помъчи да избѣгне тоя погледъ. Нищо не помогна.

Следъ часъ той бързо стана и влѣзе при беа разчорленъ, жълтъ, измъченъ.

По миндеритѣ седѣха гости най-отбрани. Всички отпрявиха погледъ къмъ него и страхъ ги обхвана.

Той подигна ржка, гнѣвно хвърли феса на пода, затыпка го съ крака и смѣло викна:

— Азъ не искамъ на бащина си вѣра да измѣня!

— Но ти знаешъ добре, каза намръщенъ бейтъ, какво очаква тогова, който съ нашия Богъ се подиграе!

— Азъ зная, че смъртъ ме чака!

— Младежо, спри, започна благо да го увещава стариятъ бей. Помисли!... Турчинъ ако си останешъ, злато съ крина ще ти начетемъ, ще ти издигнемъ домъ — палатъ, а имотъ — самъ ще си отмѣришъ!

— Не искамъ азъ вашето богатство!

— Тогазъ на смъртъ чрезъ изгаряне и то предъ цѣлия градъ! Нека Сѳия види, какъ турчинътъ наказва, щомъ се съ вѣрата му подиграятъ! — заключи навжсениятъ бей.

Още щомъ се съмна, на най-личното мѣсто въ града издигнаха голѣма клада.

Всички се стекоха да гледатъ, какъ Георги за вѣрата си ще мре.

Раздвижи се народътъ и зашепна:

— Ето, водятъ го.

Бледенъ, Георги се изправи, изгледа кладата, тръсна гордо глава и смѣло на нея се покачи. Народътъ притай дѣхъ, сякашъ занѣмѣ.

Дигна се огненъ стълбъ. Писна женски гласъ.

Георги гледа: предъ кладата стои Илица, опрѣла чело до земята и рони сълзи. Той въздѣхна и благо ѣ каза: